

**Badische Landesbibliothek Karlsruhe**

**Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe**

**Dissertatio Inavgvralis Philosophica De Paedantismo  
Didactico Pythagorae Ratione Silentii**

**Köhler, Johann David  
Deinlein, Georg Friedrich**

**Altorfii, 1714**

**VD18 10341811**

Sectio Prima Historica Exponens Ipsum Institutum Silentii A Pythagora  
Discipulis Impositi

**urn:nbn:de:bsz:31-94984**

SECTIO PRIMA HISTORICA  
 EXPONENS IPSVM INSTITVTVM SILENTII  
 A PYTHAGORA DISCIPVLIS IMPOSITI.

I.



Criptores historiae Philosophicae duplex nobis tradunt silentium a Pythagora omnibus suis discipulis injunctum, unum *temporarium*, alterum *perpetuum*. Vtrumque peculiari voce dicebatur *εχεμυσια*, vid. IAMBlichivs *de vit. Pythag. sect. 94.* quae vox descendit autore HESYCHIO *in Lexic. edit. Schrev. p. 406. ἀπὸ τῆς ἔχειν ἐν ἑαυτῷ τὸν λόγον σιωπῆς, a continenda in se ipso oratione silentio*, conf. Svidas. *Temporarium* erat *εχεμυσια πανταχῆς*, & imperabatur a Pythagora tyronibus scholam ejus ingredientibus. *Perpetuum* audiebat *εχεμυσια* seu *σιωπη πανταχῆς*, & post exactos probationis annos ab omnibus disciplina Pythagorica initiatis strictissime requirebatur. Rariore & nunquam alibi quam apud IAMB. *sect. 246.* occurrente voce nuncupatur *εχερημωσῆς*, pro qua tamen ob incognitam plane etymologiam Arcerius, Obrechtus, & Kusterus malunt substituere *εχεμυσίαν*. Sed de utraque silentii Pythagorici specie, ejusque differentia, secundum illius naturam, durationem, finem, & universitatem distinctius est agendum.

Duplex  
 Echemythia  
 temporaria,  
 & perpetua.

II.

Quod igitur primo ad *echemythiae temporariae* naturam attinet, consistebat illa non solum in denegata discipulis quarendi & perscrutandi facultate, verum etiam proprie in tacendo, sive omnis vocis continentia. Alterum probo ex A. GELLII verbis *N. A. l. I. c. 9. Neque percontari, si parum intellexerat, quae audierant, fas erat & ex Aeliani V. H. L. IV. c. VI. non licebat autem in dubium vocare, quae ipse dixisset, neque ultra quicquam interrogare, sed tanquam oraculo ita ejus dictis,*

Temporariae natura.

ii, qui tunc erant, acquiescebant. DIOGENES LAERTIVS in vit. Pyth. L. VIII. segm. 10. scribit: *Silebant, solum quae dicerentur audientes, ac donec probarentur, nunquam Pythagoram videntes.* Hinc etiam illi discipuli dicebantur ἀκροατικοὶ, ἀκροματικοὶ, ἀκροαταὶ, *auscultatores.* Alterum adstruo ex APVLEJO, qui lib. II. Florid. in f. vocat discipulos per hoc tempus *elinguēs*, ipsis attribuit *exilium vocis*, ex GELLIO, qui l. c. addit, *eos sermone abstinuissē*, ex LUCIANO, qui in *auctione vitarum* de illis affirmat τὸ λαλεῖν μηδεὶν, & ex PHILOSTRATO de *vita Apoll. Tyan.* L. I. c. 15. qui refert, Apollonium per tempus quinquennalis silentii vocem continuisse, & oculorum manuumque motu, tum etiam capitis nutu ad interrogata respondisse; neque etiam eum per gentes Pamphyliae Siciliaeque iter facientem locutum esse, neque ut vel mutiret, adduci potuisse.

## III.

Duratio.

Perdurabat hoc vocis exilium regulariter & ordinarie per quinquennium, in quo tempore constituendo observavi plerosque autorum veterum convenire. DIOGENES LAERT. l. c. scribit: πενταετίαν τε ἡσύχαζον. JAMBlichVS l. c. sect. 12. μετὰ δὲ τῷτο τοῖς προσιῆσι προσετατῆσι σιωπὴν πενταετῆ. PHILOSTRATVS l. c. affirmat de suo Apollonio, eum hanc difficillimam vivendi rationem totis quinque annis exercuisse. A. GELLIVS tamen c. I. tradit nobis exceptionem ab hac regula, dum scribit: *Jussisse quidem Pythagoram omnes discipulos certum tempus tacere: non omnes vero idem, sed aliud aliis tempus pro aestimato captu solertiae, sed non minus quinquam tacuisse, quam biennium.* Sed cum duorum vel trium testium affirmatione comprobetur veritas, ne unius Gellii fide nitamur, en luculentum etiam APVLEJI testimonium in *Florid.* l. c. *Non in totum tamen vocem desuescebant, nec omnes pari tempore elinguēs magistrum sectabantur, sed gravioribus viris brevi spatio satis videbatur taciturnitas modificata. Loquaciores enim*

enimvero ferme in quinquennium velut in exilium vocis p<sup>ro</sup>-  
hibebantur. Proinde ex hisce allatis atque inter se collatis te-  
stimoniis veterum autorum de duratione primi silentii Pytha-  
gorici concludimus, illud pro conditione discipulorum certo  
tempore circumscriptum fuisse, ita ut non esset infra biennium,  
non etiam supra quinquennium, & quinquennium non nisi prae-  
stantissimis remissum esse.

## IV.

Fines praecipui, quos respexerit Pythagoras, in imponen-  
do discipulis temporario silentio, variis ab auctoribus profe-  
runtur, quos omnes ac singulos per quam studiose collegit &  
digessit JOH. SCHEFFERVS in aureo opusculo de natura &  
constit. Philos. Ital. c. XII. p. 119. conf. JOH. SCHILTERVS in  
diss. de discipl. Pythag. §. 31. seq. Ex his primarii ex mente Py-  
thagorae judicandi sunt, qui spectant ad auctoritatem Pytha-  
gorae corroborandam, ejusque fastui philosophico alimenta sup-  
peditant; ceteri, quamvis vel ad vitium aliquod amoliendum,  
vel ad virtutis quendam habitum inducendum comparati vi-  
deantur, utpote solum prioribus obtentui sumti, pro secun-  
dariis habendos esse duco. Sed ut distincte eos cognoscamus,  
respiciendum nobis ad ea, quae de natura hujus silentii §. I. di-  
cta sunt, & primo expendendum, *quamobrem Pythagoras discipu-  
lis omnem potestatem perscrutandi, quaerendi & contradicendi  
ademerit?* Et secundo, *quamobrem eis plane interdixerit omnem  
sermonis usum?* Ad prius pertinent illi tres fines: I) Ut au-  
ctoritatem inconcussam sibi inter suos in tempore compararet  
& ante omnia stabiliret suum illud *αὐτὸς ἔφα*, vid. THEODO-  
RETI locum ex serm. I. ap. Schefferum. Conf. AELIAN. l. c. &  
STANLEJ. in hist. Phil. p. 706. II) Ut accuratius sui intende-  
rent ad res propositas, & memoriae ardentius studerent; cum  
enim nec quaerere, nec perscrutari possent, si quae minus re-  
cte percepissent, necessitate quadam cogebantur erigere aures,  
operamque dare, ne verbulum quoddam praeceptoris prae-  
terla-

Finis.

terlaberetur, omniaque audita quam diligentissime memoriae traderentur. vid. JAMBlichVS sect. 94. & PHILOSTRATVS l. c. L. I. c. 14. III) Vt animus partim meditationi adfuesceret, hinc etiam ἐχεμυθῶν explicant nonnulli per *secum loqui*, partim a sensibilibus averfus sola mente divinum numen intueri disceret. vid. CLEMENS ALEXANDR. lib. V. p. 247. Ad *posterius* vero refero: I) ut constaret, an ea, quae audiverant, quaeque didicerant, possent apud se custodire, & silentio premere, uti hoc expressis verbis docet JAMBL. sect. 94. & esset proinde echemythia temporaria praeparatio ad perpetuum silentium, qua ita praeunte, eo facilius hoc ab illis observari possit. II.) Vt loquacitatem desuescerent. III.) Vt rebus difficillimis adfuescerent, qualis e. g. erat *taetere*, cujus difficultatem Apulejus hac formula exprimit: verba volantia detractis pennis intra murum candentium dentium premere IV.) Vt animi suorum etiam in perturbationibus maxime essent compositi, neque e. g. ex illis ad illata sibi opprobria, exacerbata verborum fulmina erumpant. Hoc modo Apollonius ille Tyanensis, teste praecone suo PHILOSTRATO lib. I. c. 14. in quinquennali illo silentio, multa audiens, quae iracundiam moverent, non audivit, & multos, ut increparet, impetu quodam latus, sibi ipsi ex Homeri Odyss. Y. v. 18.

τέτλαθι δὴ καρδίῃ τε καὶ γλῶττι.

*Sustine cor & lingua.*

dixit, verbisque offensus, increpationes tunc omisit.

VI.

Univerſitas.

Vti vero hos fines apud omnes discipulos obtinere Pythagoras cupiebat, ita etiam *omnes ac singulos* ad rigidum hoc silentium observandum adstringebat, neminemque dignum judicabat, qui ab hac δοκιμασία immunis esse deberet. Indicant hoc Jamblichi, Laërtii, Gellii, aliorumque testimonia universaliter prolata, quae nos inducunt, ut firmiter concludamus, nunquam Pythagoram ab hoc suo praeparationis instituto disces-

discessisse, neque ulli concessisse libertatem interrogandi & loquendi in primis tyrociniis annis, licet quibusdam echemythiae quinquennale constitutum spatium peculiari indulgentia immi-  
nerit, & ad biennium reduxerit.

## VII.

Consideramus *secundo* Echemythiam perpetuam, per om-  
nem vitam ab omnibus discipulis erga omnes, qui sacris ac my-  
steriis Pythagoraeis non erant initiati, observatam; consistebat  
ea potissimum *primo* in solertissima rerum ac capitum doctri-  
nae suae coram aliis occultatione, ita ut teste IAMBlichO  
ne minimo quidem spiritu proderent doctrinas, quas difficulta-  
te summa percepissent ac invenissent. Vberius huius echemy-  
thiae rationem exponit idem auctor sect. 226: *Praecipua do-  
gmata, quibus disciplina eorum continebatur, inter arcana sua  
omnes summo silentio tegebant, ne peregrinis innotescerent, eaque  
sine scriptura, soli memoriae commissa, ac si Deorum mysteria es-  
sent, ad successores transmittabant. Unde etiam evenit, quod  
nihil eorum commemoratione dignum, in publicum emanavit,  
quamvis satis longo tempore docerentur, nec deessent, qui disce-  
rent, sed id quidem intra privatos parietes: Si vero res ita fer-  
ret, ut extranei, & ut ita loquar, profani adessent, per symbola  
inter se agebant aenigmatum modo: exempli gratia: Ignem  
gladio ne fodito, & similia, quae nuda phrasi anilibus monitis  
affinia videntur, explicata vero in admirabilem seriumque usum  
ab intelligentibus adhiberi possunt.* conf. Sect. 104. Proinde  
etiam si interdum de suis doctrinis in praesentia aliorum loque-  
rentur, cum non fieret populari vulgoque usitata, sed symboli-  
ca dictione, idem respectu exterorum fuit, ac si siluissent, nihil  
enim alteri intellexerunt ex hac eorum fermocinatione. conf.  
PORPHYRIUS n. 19. *Secundo* haec se exerebat in averfatione  
quadam & fuga consuetudinis cum indoctis hominibus, vel o-  
mnibus iis, qui non erant Pythagoraei, a quorum alloquiis ab-  
horrebant. Jusserat enim Pythagoras cum solis Pythagoraeis,  
B exclu-

Perpetuae  
natura.

exclusis etiam cognatis, dextras jungere, vid. IAMBL. *Sect.* 257. Et omnes extra consortium Pythagoricum viventes dicebantur βέβηλοι, ἴσθμιοι, ἀτέλεστοι. Ex his itaque patet, quod non solum tempore fuerit distinctum silentium perpetuum a temporario, & ipso silendi modo, quod nimirum in praesentia aliorum non omnem continuerint vocem, & quasi muti & elingues obambulaverint Pythagoraei; verum etiam, quod proprium fuerit illis, qui legitimos discipulatus annos superatis omnibus tentaminibus jam compleverant, & quod eo, non quidem inter se & in suo coetu, sed respectu aliorum, non Pythagoricorum nempe, sive extraneorum, fuerint usi.

## VIII.

Finis.

Cognoscimus adhaec Pythagoram sui perpetui silentii prima specie, occultatione nimirum studiosissima dogmatum, duo potissimum intendisse, I) ut illis majestatem venerationemque divinorum mysteriorum induceret, eaque Orphicis, Aegyptiis, & Eleusiniis sacris initiationibus, quae sanctissimo silentio colebantur, aequipararet, vid. IAMBL. *Sect.* 151. & 206. it. *Sect.* 148. ubi expresse dicit: Τα Ἱεῖα δὲ δόγματα λέγειν, οἷς καὶ πίστευεν ὁ Πυθαγόρας παρέδωκεν. II) Ne plebejis & profanis fraudulentae illae artes & praestigiae magicae, quibus inclarescere, vulgique admirationem in se concitare, quis poterat, innotescerent. Recensentur illae ex omnibus antiquis autoribus conquisitae a STANLEIO in *Hist. Phil.* p. 686. conf. COEL. RHODIGINVS *A. L.* lib. IX. c. 23. Fugam vero familiaritatis cum extraneis & plebejis eas ob causas videtur discipulis imperasse, I) ut firmiter sibi persuaderent solos Pythagoraeos imbibisse sapientiae praecepta, & extra hanc disciplinam nulla verae sapientiae vestigia occurrere. Elucescit hoc ex his NICOMACHI GERASINI *Lib. I. Arith.* verbis: *Cum ante Pythagoram omnes promiscue dicrentur sapientes communi nomine, etiam architecti, & gubernatores, & quicumque denique scirent artem aliquam, aut populare officium, Pythagoras omnibus his id nomen nega-*

nega-

*negavit.* Si enim licitum fuisset Pythagoraeis adire circulos, frequentare tabernas, familiariter vivere cum plebeiis, saepe animadvertere potuissent, non Pythagoram solum excellere religione, doctrina, temperantia, animi firmitudine, neque harum aliarumque virtutum praeceptis solum Pythagorae scholam resonare, sed ea etiam alibi obvia esse, & a multis inculcari, & exerceri, vel a continentissimo quodam hortulano Abdolomino. II) Ne ex colloquiis & consuetudine familiari cum extraneis dignitatis Pythagoraeae contemptus nasceretur, sed potius ipsam continua reverentia prosequantur idiotae.

## SECTIO SECUNDA DIDACTICO- CRITICA

DEMONSTRANS

QUANTVM PAEDANTISMVM REDOLEAT  
EHEMYTHIA PYTHAGORICA.

I.

**C**VM in eo nunc sumus, ut absoluta historica tractatione Echemythiae Pythagoricae ostendamus, quod hoc institutum per omnia redoleat Paedantismum, necesse est, ut paucis antea declaremus, quale vitium per hoc vocabulum intelligamus. *Paedantismus* igitur nobis est cum VLR. HVBERO in peculiari oratione de hoc argumento: *doctrina fastu, virtute ficta, ineptoque iudicio corrupta.* Nostrum vero nunc non est prolixè expendere omnes vel nominales vel reales hujus vocis subtilitates, quas si quis perscrutari cupit, evolvat OCT. FERRARII *Origg. Ling. Ital. p. 226.* AEG. MENAGII *Origg. Lingu. Franc. b. v. PETRI RICHELET Dict. Francic. P. II. p. 126.* EDM. RICHERII *Obstetr. anim. c. II. §. 3.* de HEERE *Conferences Academiqu. disc. IX. p. 301.* AVTORIS *Philosoph. princip. Paedantismo oppos. proleg.* Sed potius latius deducamus per specialem applicationem singulorum membrorum

B 2

rum